

DONES I MÚSICA EN UN VESPRE ANDALÚS

Un relat de: [Miquel Pujol Mur](#)

Em dic Marta. Aquesta és la nota de l'agenda del meu lligam amb la fotografia del conjunt de noies tocant música.

Malgrat que tot esdevingué en una nit, vull explicar la meva història des del principi. Sempre he estat decidida i clara. Les meves decisions sempre m'han sortit del cor, però la ment, ha estat sempre reflexiva i moltes vegades dubitativa.

Tenia aleshores trenta anys, potser una mica passats. Com a ponent de la presentació d'una artista pintora vaig assistir a les primeres jornades inaugurals de la seva obra. L'exposició va realitzar-se en el seu poble natal en un recondit i amagat lloc d'Andalusia.

Bé, una vegada explicat el per què del lloc, vull tornar enrere, aprofitant-me de les notes de l'agenda torno a rememorar les circumstàncies. Tal vegada com una confessió íntima del que sóc.

Em considero una persona normal. Les meves primeres relacions sentimentaloides i imaginàries van ser en torn al tretze o catorze anys com la majoria de les noies. Aleshores enaltia, potser massa, la realitat i la masculinitat dels xicots. La primera relació seria, vull dir que vam arribar fins al final, va ser sobre els setze o disset anys. Però va durar poc, jo tenia els meus dubtes, allò no semblava pas el que m'imaginava. Ell també en tenia les seves, no sabia si ho fèiem prou bé i si era adequat a les nostres edats. A més d'això va intervenir també la seva família a l'assabentar-se. Les paraules de la seva mare van ser dogmàtiques: - Sou massa joves – I així va acabar tot. Els meus pares no deien res, però portaven la creu per a dintre.

Com ànima inquieta que sóc, inquieta i insegura al mateix temps, vaig seguir el meu caminar per la vida. Van haver un conjunt de relacions curtes, esperant un munt de sensacions que no vaig sentir mai. Estudis, parelles i amor van ser el batibull d'aquella època. Malgrat han passat els anys, que en sóc de melindrosa en aquestes les meves confessions, per què amagar-ho també sexe. Tot el que vaig poder.

Als vint-i dos anys vaig aposentar un xic el meu cap amb un noi complaent, amable i tendre. Aleshores, jo ja començava a treballar havent acabat el meu estudi d'art, i ell iniciava el doctorat i feia també de professor en una escola a temps parcial.

Vam viure junts cinc anys. Jo començava a treballar, cada cop més. La feina m'absorbia, necessitava temps i segurament vaig abandonar bastant el nostre compromís. Ell va acabar el doctorat i va trobar plaça en una important empresa. Unes conegudes de col·legi, envejoses i de somriure maliciós, van descobrir-me que mantenia una relació des de feia un parell d'anys amb una alumna.

Furiosa li vaig tirar en cara. Emprenyat va dir-me que si jo hagués estat al seu costat, no hauria buscat a fora el que jo li negava. Finalment com un cavaller va agafar els seus trastos i va marxar deixant-me el pis.

Un any després, immersa en el meu món artístic vaig ser parella d'un pintor. Va estar al mateix temps una relació amistosa i em va servir per obrir-me pas en el meu treball. Va ser el meu mecenes, amic i company al mateix temps. Vam viure junts aproximadament tres anys. Sis mesos abans del fet vam trencar quan va trobar una dama rica que el va convertir en una primera figura en el món nord-americà.

Després d'aquesta ràpida visió de la meva vida, tal vegada com un "culebrot" passem a la raó d'aquesta història.

Estava cansada després d'un dia de treball muntant l'exposició. El meu cos em demanava repòs, i aprofitant la caiguda de la tarda, aquella hora quan s'amaga el sol i la calor es dissipa a la caiguda de la nit. La temperatura compensava la xafogor del dia. Bé, vaig anar a la plaça principal i em vaig asseure en una tauleta un xic apartada del centre. Les noies, unes jovenetes tocaven una música amable, apta per reposar del treball diari. Aquella música que fa que els ulls es tanquin per escoltar i gaudir els sons.

El meu cos respirava la música i com si fos una sensació particular jo gaudia al seu compàs. Un moment admirable de sentir-me a mi mateixa. Aleshores la vaig veure en una taula propera, estava sola. Pel estoigs del seu voltant vaig entendre que era companya de les que tocaven.

Una noia més, vaig dir-me. Vaig voler apartar la mirada, però va ser en va. Em sentia atreta per aquella cara. No sé quina era la raó. No havia sentit mai cap interès per persones del meu sexe. Finalment avergonyida i fent un enorme esforç vaig apartar la mirada i vaig tancar els ulls.

Va ser pitjor. La meva ment la tornava a veure, ara en trenta mil lascives posicions. Fent-nos petons, acaronent-nos, mullant-nos de la nostra saliva.

El meu cos dansava ple de sensacions. Jo mateixa vaig notar la proximitat del que no havia notat mai amb cap home. Vaig tancar fortament els ulls per fugir dels meus pensaments. No podia, una i altra vegada ens veia retratades en posicions plaents. Vaig creuar fortament les cames i llavors el meu cos va notar el plaer més suprem.

Adelerada vaig intentar dissimular el meu intens sentir. Vaig romandre amb el ulls tancats. Mes a l'obrir-los, com portat per un poderós imant el meu esguard va dirigir-se cap el seu lloc. Vaig admirar el seu coll, el seus incipients pits, els seus llavis que tremolaven com ara els meus, els moviments del seu cap i sobretot els seus ulls que em miraven amb delit. Vaig saber que el que jo havia sentit havia esclatat també dins seu.

No sabia que fer, la sentia propera, però havia de fer algun moviment, tal vegada, no ho sé, potser moure'm, fer un gest. Notava els seus ulls fixos en el meus, em semblava que imploraven la meva proximitat, la meva complicitat. Però podia ser veritat el que em passava, el meu cervell em recomanava inacció.

El meu cos era incontenible de sensacions, totes, totes, es movien dins meu: acceptació i refús com a contradictòries. Després fàstic per unes relacions que desconeixia, qui era ella, que creia jo de tot allò. Fins i tot, repulsió per la raó que aquell sentiment sempre m'havien ensenyat era prohibit. Tots el anys de l'educació inculcada feien el seu pes dins les meves idees.

Els seus ulls blavosos em miraven sense dissimular cap sentiment. Jo, m'ofegava, m'endinsava en onatges tempestuosos. El cap no volia. El cor, si el cor pensa, m'obligava anar endavant. Finalment fent cas omís al cap vaig aixecar-me, vaig caminar com una somnàmbula, em vaig apropar i vaig posar la meva mà damunt la seva espatlla nua.

Sentir la seva pell entresuada, freda, com si després del sentir l'orgasme el seu cos s'hagués parat, va produir-me un calfred. Ella no va fer cap esgarip ni cap estrany, simplement va aixecar-se, va donar-me la mà i va seguir-me. A pesar de la seva juvenesa, vint anys, feia temps que havia acceptat la seva inclinació sexual.

Fa cinc anys que vivint juntes. He admès la meva homosexualitat, això que anomenant lesbianisme en les dones. Han estat els millors anys de la meva vida. Mai havia pensat que la meva vida podia ser tan densa, tan vívida, tan meva com amb la Laura.

Els meus pares han comprès i han volgut entendre la meva situació. La Laura, els ha conquistat i veure la meva felicitat també.

Miquel Pujol Mur